

Short Story

Kathmandu - Nepal

LIBERTY BIESMA

Kathmandu - Nepal

“Liefde is het kind van vrijheid, nooit dat van dominantie.”

Erich Fromm

Vader en moeder.

Dit is mijn laatste brief. Na vijftien jaar brieven vol haat en afkeer schrijven is het klaar. Ik wil het niet meer, het is genoeg. Zoveel jaren hebben wij jullie gehaat. Woede gevoeld om het misbruik en het geweld. En het was niet alleen dat jullie mijn zus en mij gebruikten voor jullie walgelijke spelletjes. Dronken en onder invloed van drugs met jullie smerige geloofsvriendjes. Het meeste zeer deed het nog de volgende dag. Wanneer we huilden, pijn hadden bij het plassen, dagenlang niet durfden te poepen, bang dat het weer uitscheurt. Hoe jullie ons voor leugenaar uitmaakten, sloegen met de mattenklopper en ons opsloten in de kelderkast. Het duurde lang voordat we beseften waarom we nooit mochten omgaan met andere kinderen uit de straat. Geen feestjes bij klasgenoten, geen verjaardagen en geen vrienden. Jullie hebben ons jaren geïsoleerd, bang dat het misbruik uitkwam. Hoe hebben jullie dat kunnen doen? Huichelend iedere zondag naar de kerk, zingend uit volle borst.

Hoe durfden jullie ons te slaan omdat we huilden om wat jullie hebben gedaan? Hebben jullie dan niets geleerd in die kerk vol zogenaamde liefde? Hoe kunnen jullie Jezus om vergeving vragen terwijl jullie de fouten blijven herhalen. Keer op keer je dochters kapot maken. Ze beschadigen voor het leven. Ik bid God op mijn blote knieën voor een plek in de hel voor jullie. En daarna aanbid ik Satan om te vragen voor de maximale straf, zodat jullie voelen wat jullie ons hebben aangedaan. Weet je hoe het voelt om iedere dag angst te hebben? Bang te zijn voor slaag, bang voor meer misbruik, en dan in de kerk lief lachen, de vrolijke tweeling zijn?

Ik ben dankbaar voor de brand die Tamara had gesticht zodat we weg konden lopen. Nog steeds, na al die jaren, hebben we alleen elkaar. Schuw, angstig en wantrouwend voor het leven. We zijn de stad ontvlucht, zelfs het land. We hebben onszelf verstoep in schuren en lege huizen totdat we durfden te gaan leven, aan de andere kant van de wereld. Zover als mogelijk bij jullie vandaan.

Nu is het klaar. Het is tijd voor vergeving. En nee, niet jullie vergeving. Die zal nooit komen. Vandaag vergeven we onszelf. We zijn er klaar mee. Geen pijn, geen verdriet en geen nachtmerries meer.

We vertrekken over een uur vanaf het basiskamp. De klim zal zo'n acht uur duren voor we bij de zuidelijke gletsjer aankomen. We reizen licht vandaag. Geen tenten, geen voedselpakket, en geen abseiltouw voor de terugkeer. Alleen hete thee. We gaan niet voor de top, die hebben we al bereikt. We gaan voor de duivelse klif. Daar vinden we onze rust, met een fles wodka, op onze dertigste verjaardag. Ons leven is samen gestart en zo eindigen we het ook. We kruipen in elkaars armen en vallen in slaap. We komen niet terug. We zijn samen. Zoals we altijd zijn geweest. Twee identieke zussen met een versmolten hart.

Vaarwel, Lisse en Tamara.